

Full diocesà

14 de setembre del 2025

p4 i p5 — Participació diocesana en el Jubileu dels Joves a Roma

p7 — Estrena a Manresa de la pel·lícula sobre la vida de Javier Sartorius

ROMIATGE DIOCESÀ A MONTSERRAT

Dissabte 4 d'octubre

MIL·LENARI DEL MONESTIR

A les 11, Missa Conventual a la basílica
presidida pel bisbe Romà

A 2/4 de 2, dinar

Restaurant 22,50€ adults, 12€ infants o pic-nic

A les 4, comiat a la Mare de Déu

**Per a informació autocars i inscripcions:
a la vostra parròquia o arxiprestat.
Data límit per a inscriure's: 20 setembre.**

**BIS
BAT
VIC**

«S'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu»

L'Exaltació de la Santa Creu

Lectura del llibre dels Nombres

En aquells dies, tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vau fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable.» Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.»

Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida.» Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

(21,4b-9)

Salm responsorial

No oblideu les obres del Senyor.

[77]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

(2,6-11)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món,

que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

(3,13-17)

«I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell...»

«Cruce tuam adoramus et sanctam resurrectionem tuam laudamus et glorificamus»

Andrey Castrillón, prev.

«Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè els qui creuen en ell tinguin vida eterna» (Jn 3,16). Aquest verset, que podríem dir que és el cor de l'evangeli de Joan, revela el moviment descendent de l'amor de Déu que baixa fins a la humanitat i la condueix cap a la seva vida divina. La creu és el signe més alt d'aquest amor: allò que per als homes era humiliació i derrota, es presenta com a lloc on resplendeix la glòria de Déu. Exaltar la creu vol dir alçar la mirada i reconèixer-hi la manifestació d'un Déu que no roman lluny, sinó que abraça fins al fons la nostra condició humana per conduir-la a la plenitud en ell.

El quart evangeli es mou en aquest ritme. Jesús estima fins a l'extrem (cf. Jn 13,1), ofereix la vida pels seus amics (cf. Jn 15,13), i del seu costat traspasat brollen sang i aigua (cf. Jn 19,34), símbol que res no li ha quedat amagat ni reservat. La creu concentra i resumeix aquest missatge: és la porta per on podem llegir tota la història de Jesús i comprendre fins on arriba l'amor de Déu.

Quan l'Església adora la creu, no es fixa en la fusta, sinó en el misteri que hi batega. La verticalitat ens recorda l'amor primer cap a Déu, font i origen de tot; l'horitzontalitat ens obre als germans, on aquest amor esdevé gest concret de caritat i de servei. En la creu s'uneixen aquests dos moviments inseparables: estimar Déu i estimar els altres. Per això, l'Exaltació de la Santa Creu és alhora contemplació i compromís. És deixar-se atreure per l'amor que salva, i aprendre a viure com Crist va viure: donant-ho tot. En aquest signe trobem la glòria de Déu, la força per a estimar i l'esperança d'una vida que no té fi.

La imatge

Trobada i judici de les Tres Creus
(1385-87). Agnolo Gaddi

Ningú no ha pujat al cel, però el Fill n'ha baixat, com pluja suau sobre terra ferida. Ha estat elevat, no en glòria, sinó en creu, perquè qui el miri amb fe no es perdi.

Déu no va enviar el seu Fill per condemnar, sinó per salvar. La creu no és càstig, és abraçada. No exigeix, no calcula: estima.

Aquest amor transforma. La ferida esdevé font. La mort, camí. Qui creu, viu. Qui estima, no camina sol.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

15 dilluns

La Mare de Déu dels Dolors

1Tm 2,1-8 / Salm 27 / Jo 19,25-27 o
Lc 2,33-35

16 dimarts

—Sant Corneli, papa; Sant Cebrià, bisbe

Beat Ignasi Casanovas, escolapi mr.
1Tm 3,1-13 / Salm 100 / Lc 7,11-17

17 dimecres

L'estigmatització de Sant Francesc d'Assís

—Santa Ariadna de Frígia, mr.

—Sant Robert Bel-larmino, cardenal i dr.

—Santa Hildegarda, dra.

La Dedicació de la Catedral de Vic
1Tm 3,14-16 / Salm 110 / Lc 7,31-35

18 dijous

—Sant Ferriol

1Tm 4,12-16 / Salm 110 / Lc 7,36-50

19 divendres

—Santa Maria de Cervelló (o de Socors), rel. Mercedària

—Sts. Gener i Nil, bisbes mrs.

1Tm 6,2c-12 / Salm 48 / Lc 8,1-3

20 dissabte

—Sant Andreu Kim, Pau Chong i companys mrs. A Corea

1Tm 6,13-16 / Salm 99 / Lc 8,4-15

21 diumenge XXV durant l'any / cicle C

Jornada mundial del turisme

—Sant Mateu, apòstol i evangelista
Am 8,4-7 / Salm 112 / 1Tm 2,1-8 /
Lc 16,1-13

Setanta joves del bisbat viuen a Roma un Jubileu marcat per la fe, l'esperança i la comunió amb el Papa

Delegació de Joves

«Al Jubileu hi he après a viure la joia de la fe!»; «he entès que no m'he d'aver-gonyir de la meua religió»; «torno con-vençut que vull ser catòlic i que em vull batejar». Aquestes són paraules d'alguns dels pelegrins que vam participar en el Jubileu dels Joves del 27 de juliol al 4 d'agost a Roma. Érem un total de 70 pelegrins d'entre 16 i 35 anys vinguts d'arreu del bisbat: laics, consagrades i preveres. El bisbe Romà va viatjar amb nosaltres amb l'autocar i també ens acompanyà la major part dels dies a Roma.

A l'anada vam parar a Lucca per visitar el santuari de Santa Gemma Galgani. Durant els dies a Roma vam allotjar-nos en una parròquia a Fiumicino. Gràcies a la seva acollença generosa, sempre ens vam sentir com a casa. Els primers dies romans vam travessar la Porta Santa per guanyar la indulgèn-

cia, celebrarem l'eucaristia a Sant Pere del Vaticà i visitarem la ciutat. Per a alguns, aquests dies van ser una oportunitat per a revisar el seu camí de vida: «he pogut solucionar algunes coses que tenia pendents dins el meu cor»; «m'he adonat del camí que Déu em demana recórrer i quins passos haig de fer». Per a d'altres van suposar un enfortiment del seu camí de fe: «aquest

jubileu ha ajudat a fer que la meua fe creixi; a ser més constant i tenir present Déu diàriament»; «aquests dies m'han donat forces per a continuar coneixent Déu i treballar per ell».

El dijous vam anar d'excursió a Nettuno, al santuari de Santa Maria Goretti. La història i exemple d'aquesta santa va ser impactant per a tots: «el testi-

Ha estat una trobada internacional amb el Papa que molts descriuen com una experiència que ha enfortit la seva fe i els ha ajudat a replantejar-se la vida

5 –actualitat diocesana

moni de fe i de perdó de santa Maria Goretti em va il·luminar en molts aspectes de la meua vida», explicava un pelegrí. Un altre comentava que «gràcies al sagrament de la penitència he començat des de zero», en referència a la celebració penitencial del divendres al matí.

La tarda del divendres va suposar una forta experiència d'Església en la trobada d'espanyols a la plaça de Sant Pere, que va consistir en testimonis, pregària, música i la celebració de l'eucaristia. El cap de setmana ens vam unir a més d'un milió de joves a Tor Vergata, on vam compartir la vigília i la missa dominical amb el papa Lleó XIV. Això va ser significatiu per a molts: «el que em feia més il·lusió era veure el Sant Pare, l'he pogut veure a primera fila!»

Per damunt de tot, ha estat per a tots una experiència d'esperança i d'Església: «el fet de veure tants i tants joves és una veritable experiència d'esperança»; «he entès que la fe es viu en el fet de compartir amb els germans»; «he entès la nostra Església: no és què és l'Església, sinó l'Església que som».

Begudes pairals i conventuals: nou llibre de fra Valentí Serra de Manresa

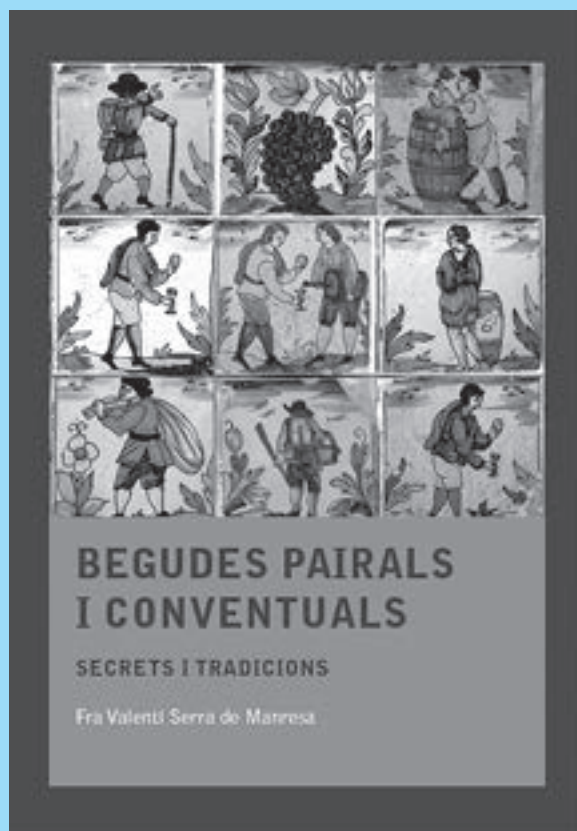
Redacció

Un nou llibre de fra Valentí Serra de Manresa, estudiós de les tradicions remeieres i gastronòmiques de casa nostra, titulat *Begudes pairals i conventuals*. L'arxiver dels caputxins torna a posar de manifest que l'alimentació és un aspecte molt significatiu de l'estil de vida de cadascuna de les comunitats religioses, ja que la nutrició afecta la totalitat de l'experiència humana, influint tant en els aspectes estrictament materials —haver d'alimentar-nos quotidianament per al manteniment de la vida corporal— com en alguns aspectes de la dimensió espiritual. Durant segles, les pràctiques ascètiques han marcat la sobrietat dels nostres àpats, particularment a propòsit de la moderació en el consum de les begudes fermentades i destil·lades.

Avui la dieta monàstica, amb la seva moderació i equilibri, frueix d'un enorme interès per a tothom qui aspiri portar una vida sana. Així, doncs, les propostes gastronòmiques de la cuina pairal i de convent ens ensenyen a menjar i a beure d'una manera assenyada i, alhora, ens orienten per a poder treure el màxim profit dels recursos naturals a través de l'aplicació d'unes receptes culinàries amb uns sabors propis condicionats d'alguna manera pel peculiar model de cellers d'arrel romana i que, al llarg dels segles, han produït una tipologia de vi que ha perviscut en la nostra cultura mediterrània tothora lligada a l'oli d'oliva i al vi.

Aquest nou llibre —editat per Mediterrània i que reprèn la col·lecció «a la caputxina»— serà presentat durant la Setmana del Llibre en Català que se celebrarà a Barcelona els dies 19-28 de setembre, ens aproxima alguns aspectes curiosos sobre les begudes més ancestrals de la nostra tradició, com ara la cervesa i la sidra, i sobretot ens descobreix secrets i tradicions entorn de la viticultura pairal i monàstica, a més d'oferir algunes indicacions a propòsit de les begudes infusionades pròpies de la tradició pairal catalana com, per exemple, la popular ratafia, el rosolis i el vermut.

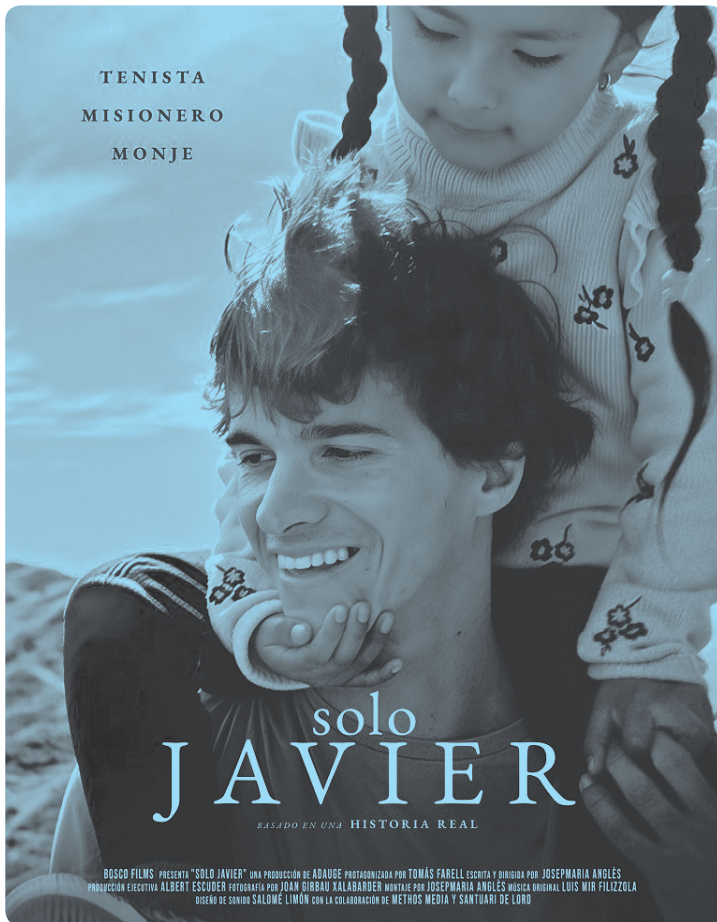
Fra Valentí Serra i Fornell (Manresa, 1959) és religiós caputxí i sacerdot. Doctor en història per la Universitat de Barcelona, ha investigat les principals tradicions populars i religioses de Catalunya, particularment a propòsit del pessebre i de la tradició remeiera i gastronòmica catalana.

L'obra explora la tradició gastronòmica i remeiera monàstica i pairal, mostrant com l'alimentació uneix dimensió corporal i espiritual i revelant secrets i receptes de les begudes més arrelades a la nostra cultura mediterrània.

Dimecres, estrena de la pel·lícula «Solo Javier» a Manresa, la sorprenent història de Javier Sartorius

Redacció

El proper dimecres 17 de setembre, a les 20h, s'estrena a Manresa la pel·lícula Solo Javier, que explica la vida de Javier Sartorius, seminarista de Solsona i monjo del santuari de Lord. La sessió tindrà lloc als Multicines Bages Manresa i serà presentada per Jordi Bosch, president de l'Associació Javier Sartorius i promotor del film. Us oferim la síntesi d'un article de Mossèn Norbert Miracle, que va ser rector del Seminari Major Interdiocesà quan s'hi formà el protagonista del film:

Nascut a Madrid en una família aristocràtica i catòlica practicant, Javier fou un noi extravertit i esportista, però poc aplicat als estudis i sovint conflictiu a l'escola. Amb disset anys, marxà amb el seu germà als Estats Units, on es dedicà al tennis i visqué una vida frívola. Tot i això, començà a sentir inquietuds espirituals i una especial atenció pels

pobres. Amb vint-i-sis anys, després de proclamar-se campió de pàdel, decidí deixar-ho tot i marxar al Perú com a voluntari.

Allà, el contacte amb els nens més desfavorits i la lectura de la Bíblia el portaren a una conversió profunda. Treballava i pregava intensament, convençut que no podia perdre més temps. Després de la seva experiència missionera, retornà a Espanya per formar-se al Seminari de Toledo, però aviat descobrí que el seu camí era una vida més contemplativa. Aconsellat per amics, arribà al santuari de Santa Maria de Lord, on es presentava sempre com "Solo Javier".

En aquell ambient trobà pau i sentit a la seva vida, i acceptà la proposta del bisbe Jaume Traseria d'ordenar-se prevere, ingressant al Seminari Major Interdiocesà. Allà fou molt estimat per companys i formadors, destacant per la seva senzillesa i profunditat espiritual.

La seva trajectòria es veié marcada per una greu malaltia intestinal, que l'obligà a llargues estades a l'hospital. Lluny d'ensorrar-se, aprofità aquell temps per fer apostolat entre malalts i personal mèdic, transmetent esperança i despertant la fe en molts. Finalment, fou traslladat al monestir de San Miguel de Dueñas, on morí el 21 de juny de 2006, amb 45 anys. Fou enterrat al cementiri de Lord, on també reposen els seus pares.

El seu testimoni de fe i entrega continua viu. El 2014, Mn. Norbert Miracle va sol·licitar l'inici de la seva causa de beatificació, presentant-lo com un exemple de santedat quotidiana, d'aquells "sants de la porta del costat" de què parla el papa Francesc. La pel·lícula que ara s'estrena vol donar a conèixer la vida d'aquest home que, havent-ho tingut tot, va decidir viure només per Crist i pels altres.

Jubileu diocesà a la catedral

Romà Casanova, bisbe de Vic

Com a família eclesial celebrem aquest diumenge 14 de setembre el Jubileu diocesà a la nostra catedral. Aquesta jornada és plena de sentit, perquè hi volem fer palès el que som: la gran família dels fills de Déu que peregrina en aquesta terra beneïda del bisbat de Vic. El Senyor ha volgut que la salvació de la humanitat es fes per mitjà de la història d'un poble, el d'Israel, i, en la plenitud dels temps, per l'Església, poble de Déu. No som sols en el nostre pelegrinatge per aquest món vers la plenitud del Regne, caminem plegats, experimentant l'acolliment i la fraternitat dels salvats per Jesucrist. Caminar junts, doncs, no és una mera relació funcional, en el sentit d'una necessitat pragmàtica, sinó que és essencial al seguiment de Crist, que neix de la fe i del baptisme. Sense l'experiència de comunitat cristiana no hi ha autèntica vida cristiana.

La celebració d'aquest diumenge ens convida a viure la fe en comunitat, amb fraternitat i esperança.

Enfortir l'acolliment mutu i la fraternitat, amb tot el que signifiquen en la quotidianitat, és un repte per a tots nosaltres. Sempre ho ha estat; però, en aquests moments en què hi ha tendència vers l'individualisme, tots hem de fer un esforç per potenciar tot el que expressi l'aspecte familiar de les nostres parròquies i comunitats; encara més, al meu entendre, en aquests moments d'emergència missionera. El buit interior i la manca d'esperança que tenalla el cor de tantes persones els fa cercar el que realment pugui omplir-los i els obri un horitzó nou que els impulsi a seguir caminant. En aquesta situació, per tant, és una necessitat vital el testimoniatge no sols de cada un dels cristians, sinó també de les mateixes comunitats cristianes, amb l'amor fratern i la presència de Crist, en-

mig d'elles. En la foscor de la nit d'una societat mancada d'esperança, les nostres petites parròquies han de ser fars que orientin els qui cerquen el Déu vivent.

El Jubileu diocesà que celebrem en aquest diumenge ens duu, doncs, a enfortir més i més la nostra esperança. Hem de ser capaços de compartir el que bateja en el més íntim del nostre cor. Les experiències dels germans ens ajuden a veure que no som sols, que tots anem caminant enmig de les lluites de cada dia, sentint com Jesús camina amb nosaltres i, com als deixebles d'Emaús, ens abrussa el cor i ens obre els ulls, quan ens explica les Escriptures i ens parteix el pa. La missa dominical és la gran escola de caritat i d'unitat que, diumenge rere diumenge, som convocats a viure per ser testimonis de fraternitat i d'esperança.

